

Næsta árið ætla hjúnini at verða á ferð í Atlantshavi. Mynd: Kalmar

vildi eg ikki bera hansara eftirnavn og hann vildi ikki bera mitt. Vit noyddust at finna eina millumleið og vit høvdu ikki ilt við at semjast um navnið Skibsbo. Vit høvdu jú gjørt av, at okkara bústaður skuldi vera seglbáturin, sigur Kirsten Skibsbo.

Hjúnini eru dansk og tá tey eru heima í Danmark, so er adressan hjá teimum Skudehavnen í Keypmannahavn. Jørgen er útbúgvinn radiomekanikari. Hann hevur starvast í Grønlandi í mong ár. Seinastu árin hevur hann arbeitt sum sveisari í Danmark. Kirsten er útbúgvinn fysioterapeutur.

Hava smiðað bátin sjálvi

– Eg havi smiðað bátin sjálvur. Eg fór undir hetta arbeiðið í 1988 og báurin varð liðugur í 1994. Tey árin eg starvaðist í Grønlandi var eg altíð sera hugtikin av hvalinum. Eg plagdi at eygleiða hvalin og legði merki til, at onginn kjalarvorrur var eftir hann, tá hann hevði verið uppi og blást. Eg hevði longu tá dreymt um at gera ein havkrússara og eg hugsaði, at kom hetta nákrantið so langt, so skuldi báturin hjá mær hava skapið av hvalinum undir vatnganginum. Vendir tú bátinum við, so sær tú eisini, at hann líkast einum hvali. Vit hava eisini lagt merki til, at næstan ongur aldur koma frá bátinum, sigur Jørgen Skibsbo.

– Táð tók langa tíð at gera bátin. Eisini tí, at eg skuldi gera tekningina sjálvur. Táð var eitt knoss, fyrst at gera formin út timburi og síðan at stóypa hann. Men eg eri nøgdur við arbeiðið. Vit eiga í dag ein bát, sum vit eru sera væl nøgd við og sum trívast væl í, sigur Jørgen Skibsbo.

Til Grønlands

– Vit eru á veg til Grønlands. Vit skulu sigla yvir á Kappan og síðan gjøgnum Prins Kristiansund og í summar ætla vit at sigla norður við vesturstrend Grønlands. Málin er Diskovikin, men eg veit ikki, sum vit koma so langt, sigur Kirsten.

– Eg havi sjálvur arbeitt á stöðini við Prins Kristiansund, og eg eri spentur at siggja hetta pláss aftur. Eg veit ikki um talan er um sentimentalitet. Men táð er spennandi at vitja aftur í stöðum, har ein hevur verið fyrr, sigur Jørgen Skibsbo.

Báturin var sum sagt liðugur í 1994 og fyrsta ferðin gekk til Føroyar. Tey sigldu fyrst til Noregi og tá tey vóru komnir nóg langt norður, hildu tey vestur í hav.

– Vit fingu landkenning á Fugloynni og sigldu

gjøgnum Fugloyarfjørð og suður á Havnina. Hetta var á mangan hátt ein sera spennandi ferð hjá okkum. Vit høvdu ikki roynt bátin fyrr. Truplast á ferðini var ikki ódnarveður, men heldur slavtokn á veg úr Noregi til Føroyar. Vit høvdu ongán radara umborð á bátinum tá og táð var kjaftsvart í fleiri dagar. Vit sóu ikki fram um stavnin. Táð er stríggj, tá bert tvey fólk eru við, vit noyddust at halda útkikk alla tíðina og nýta oyruni. Vit hava fingið radara umborð nú, so okkum nýtist ikki at óttast tokuna, sigur Kirsten.

– Ur Føroyum hildu vit leiðina til Hebridurnar. Síðan sigldu vit til Írlands og síðan beina kós móti Biscaya víkin. Í Biscaya fingu vit rættuliga roynt bátin. Vit komu í ódnarveður, men báturin kláraði seg væl. Vit sigldu síðan suður til Spaniu og hildu leiðina fram til Casablanca í Marokko, sigur Kirsten.

– Táð ganga nógvar søgur um, hvussu illa tey stjála í Marokko. Men hetta kunnu vit ikki siga. Vit løgu har í eina viku og ikki so frægt sum ein togendi varð stolin. Vit vóru eisini fleiri ferðir í lapdi og tá var báturin ómannaður, sigur Kirsten.

Í kjalarvørr Kolumbusar

– Ur Marokko hildu vit leiðina vestur í hav. Vit settu kós móti Vesturindiu og ætlaðu at fylgja gomlu siglingarleiðini, ella træla-leiðini hjá dønnum. Á hesi leið hevur tú undanvind allan vegin, sigur Kirsten.

– Vit komu í øllum góðum vestur um og vitjaðu á fyrrverandi donsku oyggjum. Síðan hildu við leiðina heim og vóru inni á Azorunum, áðrenn vit settu kós móti Skotlandi. Vit sigldu gjøgnum Kaledonisku kanalin í Skotlandi og settu síðan kós móti Thyborøn í Danmark. Vit høvdu verið burtur í eitt heilt ár og høvdu lagt 13.500 sjómíl eftir okkum, sigur Kirsten.

– Tá vit vóru komnir heim aftur fóru vit beinanvegin til arbeiðis. Eg sum fysioterapeutur og Jøgin sum sveisari. Vit royndu at spara pening saman til nýggja ferð. Upprunaliga ætlaðu vit okkum ikki á hesa ferð fyrr enn í komandi ári. Men so fingu vit tilboð um orlov og vit tóku av, sigur Kirsten.

Enn eina stóra ferð

Tá Jørgen og Kirsten hava vitjað í Grønlandi, so ætla tey sær ikki heim til Danmarkar beinanvegin. Tey ætla sær á eina nýggja stóra ferð, sum byrjar í Grønlandi.

– Vit ætla at sigla beina leið úr Grønlandi og suður móti Azorunum. Haðan ætla vit at fara til Portugal. Umborð hava vit eina rúgvu av máling. Báturin skal uppá turt í Portugal og

Báturin er teirra einasta heim

– Vit búgva umborð. Viðhvørt arbeiða vit eina tíð fyri at spara pening saman og síðan fara vit aftur út í stóra heim við báti okkara. Medan onnur nýta peningn til hús, bil og annað, so fer hvørt oyra hjá okkum í bátin, siga hjúnini Kirsten og Jørgen Skibsbo, sum vitjaðu á Havnini fyrr í vikuni

JUSTINUS LEIVSSON
EIDESGAARD

Søgurnar aftanfyrir seglbátarnar í Vágsbotni á hvørjum summri eru so ymiskar og spennandi, at ein troystast ikki at skriva um tær. Hóast bátarnir mangan líkjast, so eru fólkini sum manna bát-

arnar, so ymisk, at øll kunnu siga sína søgu. Og søgurnar eru spennandi, tí tú skal verða eitt sindur av einum originali, fyri at trívast, antin einsamallur, ella tvey eini á heimshøvunum umborð á einum lítlum báti.

Seinasta mikudag helt

enn ein seglbátur vestur í hav. Talan var um ein stóran danskan seglbát út glasfibr. Báturin hevði tveir mastar, stóra seglföring og fult útgjörður sum havkrússari. Dagarnar frammanundan hevði báturin ligið í Vágsbotni í Havn og manningin, maður og kona, høvdu gjørt

ymiskar ábøtur og annars hugnað sær í heimsins minsta høvudsstaði.

Hjúnini eita Kirsten og Jørgen Skibsbo. Tey hava keypt sær hetta eftirnavn og seinastu árin hava tey burturav búið umborð á seglbátinum.

– Tá vit skuldu giftast,